

Феномен міської ідентичності у контексті соціологічного аналізу

“Я є тим, чим я є, завдяки контексту, у якому я знаходжуся”

Х.Л. Хікс

Тема ідентичності останнім часом стала користуватися доволі широкою популярністю в науках, що досліджують людину та суспільство. Напевно, небезпідставно прийнято вважати, що поняття ідентичності є достатньо непоганим інструментом пояснення людської поведінки. Однак перед тим, як почати з ним працювати, було б непогано коротко розглянути, що ж саме мають на увазі, коли застосовують це поняття.

Відразу зазначимо, що для психоаналізу, у якому виникла дана тема, як і для психології та більшості “психолого-орієнтованих” концепцій, більш важливим є поняття ідентифікації. Це цілком зрозуміло, оскільки, беручи за основу психічне здоров'я людини, основну увагу приділяють тому, як відбувається процес психічного пристосування до оточуючого середовища. Питання ж про те, якими є конкретні параметри як оточуючого середовища, так і результату пристосування (ідентичності), виявляється вторинним.

У психоаналізі, ідентифікація інтерпретується, головним чином, як несвідомий процес наслідування індивідом поведінки чи певних якостей тієї особи, з якою він себе ототожнює¹. Таке наслідування слугує, з одного боку, способом захисту особистості від тиску інстинктів, а з іншого – механізмом формування супер-Его. Ототожнюючи себе зі зразком, індивід приймає щодо себе рольові вимоги, які походять з цього зразка – так відбувається формування особистості. На думку багатьох дослідників (наприклад, Е. Еріксона), ідентичність, що формується в результаті ідентифікації, є чимось більшим, ніж простою сумою особистісних ідентифікацій. Ідентичність (*Его-ідентичність* як понятійний еквівалент індивідуальної ідентичності) – стан внутрішньої рівності індивіда самому собі, його безперервне переживання себе як цілісності. Цьому сенсі ідентичність виступає як свого роду особистісне ядро. Тому «правильне» формування, «правильна» модифікація ідентичності (ідентифікація) залежно від умов, що змінюються, і її збереження знаходяться у фокусі психологічних досліджень ідентичності.

Поняття ідентифікації та ідентичності виникає у зв'язку з проблемою особистості та соціалізації. Мається на увазі, що людина включається у суспільство за допомогою ототожнення себе з тими або іншими суб'єктами, групами тощо, які є значущими для індивіда й тому слугують для нього зразками поведінки. Тому ідентифікація визначається як

«психологічна категорія, що відображує процес і результат емоційного та іншого самоототожнення індивіда з іншою людиною, групою, зразком чи ідеалом»ⁱⁱ.

Різні соціологічні підходи по-різному розставляють акценти у вивченні ідентичності та ідентифікації, відштовхуючись, втім, від «споконвічного» психологічного змісту даного поняттяⁱⁱⁱ. Ідентифікація переважно розглядається: як механізм соціалізації, як спосіб прийняття соціальних ролей при входженні до групи (З. Фройд, Л. Бандура, Т. Парсонс), як засіб інтерналізації об'єктивної реальності (П. Бергер, Т. Лукман), як механізм вбудовування «Я-концепції» у соціальне оточення тощо. Вона проявляється в усвідомленні групової приналежності, формуванні соціальних установок (Ч. Кулі, Дж. Г. Мід).

Питання про ідентифікацію як про формування ідентичності залишимо осторонь. Наразі відзначимо наступне: якщо з точки зору психології, яка розуміє ідентичність як свого роду особистісне ядро, було б достатньо незвичним припускати можливість існування більше ніж однієї ідентичності у однієї й тієї ж людини^{iv}, то у концепціях, що приділяють більше уваги соціальній складовій ідентичності, це цілком звичайна й доволі розповсюджена ситуація. Так, наприклад, можна згадати концепцію «множинності Я» (*multiples Selves*): індивід має стільки ідентичностей, скільки ролей він виконує^v.

Критику цього підходу можна побачити, наприклад, у концепції Р. Тернера, який стверджує, що ідентичність не може бути зведеною до ролі. Р. Тернер вважає, що особистість є носієм двох видів ідентичності, які він називає «часткова ідентифікація» («Я-образ» («self-image»)) і «відносно стала самоконцепція» («Я-концепція» («self-conception»)). Такі міркування мають чимало спільного з концепціями того ж Дж. Г. Міда стосовно I і Me; з «виконавцем» і «масками», «образами» у драматургічній соціології Е. Гофмана, з концепцією М. Куна та Т. Мак-Партленда, які виділяють консенсуальні (соціальні) і субконсенсуальні (особистісні) ідентичності; з підходом Р. Дженкінса, який розрізняє «номінальні» (зовнішні, соціальні) і «віртуальні» (внутрішні, особистісні) ідентичності тощо. Цікавим є й підхід А. Турена, який стверджує, що соціологія створить свій предмет лише тоді, коли елімінує до свого словника поняття соціальної ролі на користь концепції ідентичності (оскільки поняття ролі апелює до взаємоузгодженості норм і очікувань, тоді як в реальності це відбувається далеко не завжди).

Таким чином, у більшості концепцій акцент робиться на розгляд зв'язку індивіду з суспільством, на розгляд, у першу чергу, особистісної ідентичності як екстерналізації інтерналізованого і навпаки. Для цього, як бачимо, і здійснюється розрізнення індивідуальних та соціальних ідентичностей. Й індивідуальні, і соціальні ідентичності входять до складу структури особистості, але при цьому соціальні ідентичності ще й мають свої «еквіваленти» у соціальній реальності. Іншими словами, у кожному конкретному

суспільстві існує певна сукупність ідентичностей^{vi}, а індивіди, обіймаючи певну позицію у суспільстві, ототожнюють себе з ними (немов би приймають їх на себе). Результатом такого процесу (ідентифікації) і виступає особистість у соціологічному сенсі – як соціалізований індивід, який «вміє» жити у суспільстві, принаймні, у тій соціальній позиції, яку він обіймає.

Ми вже зазначали, що психологію, у якій акцентується увага на емоційній складовій ідентифікації^{vii}, цікавлять питання про те, як переживається індивідами власна приналежність до групи, які почуття це викликає, наскільки сильним є зв'язок із групою тощо. Для соціології подібна постановка питання також доречна, оскільки від міри зв'язку індивіду з групою (від «сили» ідентифікації) залежить ступінь прийняття ним групових норм та цінностей, а значить і норм та цінностей усього суспільства в цілому, що важливо з точки зору інтеграції суспільства. Як приклад можна навести класичну теорію аномії Е. Дюркгайма, згідно з якою у періоди суспільних криз сила і дієвість соціальних норм послаблюється, що призводить до збільшення числа випадків девіантної поведінки^{viii}. Взагалі ж для соціології проблема ідентичності частіше за все вбачається у ракурсі «неадекватності» особистісних ідентичностей соціальним, конфліктів ідентичностей (що втілюються у рольових конфліктах), труднощів з конструюванням ідентичностей (ідентифікаційні практики) тощо. Тут мова може йти про соціальні норми та цінності, що приймаються індивідом, про соціальні ролі, про маргінальність тощо. І ця тема виявляється актуальною, у тому числі, в контексті міркувань про соціальні зміни, які, як припускається, якраз і створюють подібні проблеми^{ix}. Досліджуючи ідентичність переважно з точки зору функціонування суспільства, соціологія задається питанням про те, яким чином у суспільстві відтворюються і змінюються соціальні норми і ролі (наприклад, Т. Парсонс), у яких випадках і чому це відтворення порушується (наприклад, Р. Парк), яким чином люди виконують ролі (наприклад, Е. Гоффман) тощо.

У зв'язку зі сказаним доречно навести низку питань, що цікавлять соціологію у зв'язку з проблемою ідентичності. Одним з перших буде питання про те, чим є комплекс якостей, пов'язаних з тією чи іншою соціальною позицією і маркірований поняттям ідентичності: що означає бути представником соціальної групи, яка займає певну позицію у суспільстві, що значить мати певну ідентичність, якими є критерії, що відрізняють представника однієї групи (носія однієї ідентичності) від іншої. Відповідь на це питання пов'язана зі з'ясуванням особливостей як поведінки, так і свідомості. В даному випадку соціологія цікавиться, умовно кажучи, «об'єктивними» ідентичностями, що існують безвідносно до того, як вони сприймаються самими індивідами. Так, наприклад, вводячи поняття «рухливість структури» для характеристики пострадянських трансформацій, С. А. Макєєв стверджує, що у нашому суспільстві формуються нові соціальні позиції

(ідентичності), які в принципі можуть бути визначеними через ключові ознаки поведінки і характерні риси для тих, хто ці позиції займає, але при цьому ці позиції (ідентичності) ще не отримали стійких назв – вони ще знаходяться у процесі «пізнання» суспільною свідомістю^x.

Мабуть, давно вже стала загальним місцем міркувань про суспільство теза про те, що соціальний світ – це світ, що існує не лише об’єктивно, у якому суспільні відносини – це відносини «визначені, необхідні, незалежні від волі людей, які у них вступають» (К. Маркс), але й світ, що сприймається людьми. І для функціонування соціуму дуже важливим є те, яким чином цей світ сприймається. Оскільки ідентичності, породжувані в процесі взаємозв’язків і взаємовідносин, є соціальними продуктами, відносно стабільними елементами об’єктивної соціальної реальності, вони є своєрідними «знаками» соціальної структури: люди впізнають себе й інших як представників тих чи інших соціальних позицій, а значить – носіїв певних ідентичностей, й поводять себе відповідно до такого визначення або самовизначення^{xi}. За такого підходу більш явно виражено прямий зміст слів «ідентифікація» та «ідентичність»: «ідентифікація» у перекладі з латини – це «ототожнення». Ідентифікація, або ототожнення – це встановлення тотожності між двома об’єктами. Тобто встановлення тотожності^{xii} об’єкта якійсь (будь-якій) позиції (елементу) у рамках якої-небудь (будь-якої) системи класифікації. Стосовно предмету соціології таким об’єктом виявляється індивід або група, а такою системою класифікації – класифікація соціальна, тобто соціальний простір як система соціальних позицій. В цьому випадку позиція в рамках класифікації, соціальна позиція – це і є ідентичність. Тут, повторимося, ідентичності – інша назва для позначення елементів структури, своєрідні мимовільні «знаки» (чи, точніше «ефекти») соціальної структури, що розглядаються виключно як індикатори соціальних позицій, мають інтеріоризовану суб’єктивну природу. Питання ж, які можуть бути підняті, враховуючи сказане, стосуються того, які ідентичності існують у суспільній свідомості, чим вони характеризуються (на підставі чого впізнаються) і як називаються (які значення втілюються у їхній назві), як вони співвідносяться між собою (структура), і, – мабуть, головне питання, – яким чином вони співвідносяться з ідентичностями, що існують об’єктивно.

Іншими словами, в принципі ми можемо співвідносити (ідентифікувати) себе з чим або з ким завгодно, однак, якщо для соціології, як ми зазначили, цим чимось є, переважно, соціальні позиції та групи^{xiii}, то для інших дисциплін, як і для побутової свідомості, часто-густо це просто певні образи і/або зразки, які далеко не завжди мають стосунок до соціальної структури.

Доволі часто ці зразки знаходять в історії^{xiv} – постулюють їхнє існування і намагаються порівнювати з ними себе і/або своїх сучасників. Таке порівняння, природно,

пов'язане з тими чи іншими переживаннями, емоціями з приводу результату порівняння (самоповага, почуття власної гідності, гордість чи, навпаки, засмучення при виявленні, що порівняння не на власну користь чи не на користь сучасників: «зараз все не так, як раніше»^{xv}). Власне, для психології саме цей момент і є найбільш суттєвим у розробці проблеми ідентифікації, оскільки адекватна самооцінка і гарні емоції виступають однією з найважливіших складових психічного здоров'я індивіду. Тому можна сказати, що однією з причин самоідентифікації з тими чи іншими зразками є необхідність підтримки почуття власної гідності, власної значимості. А досягається це, як ми сказали, шляхом порівняння себе з іншими, неважливо, існують вони зараз чи існували раніше, існують реально чи ні тощо, важливим є те, що я або відповідаю зразку, або відрізняюся від нього на гірше чи на краще. В цьому випадку соціологію буде цікавити, з якими зразками ідентифікують себе індивіди, чому саме з цими, а не з іншими, яким є походження уявлень про ці зразки, які цілей бажають досягти при співвіднесенні себе й інших з тими чи іншими зразками тощо^{xvi}.

Стосовно останнього слід зробити невеликий коментар з приводу відмінності соціологічного бачення даного питання від акцентів, які розставляються іншими науками у розгляді зазначеної теми. Кажучи про те, що соціальний світ – це світ і об'єктивний, і уявний (символічний), ми стверджуємо, що явищам соціального світу відповідають чи можуть відповідати більш або менш визначені значення, смисли. Власне, саме цією ідеєю керувалися ще В. Дільтей та Г. Ріккерт, розрізняючи «науки про природу» та «науки про дух» (або «науки про культуру»). Відмінність же соціології від інших «наук про культуру» полягає у тому, що для соціології принципове значення має соціальна детермінація смислів: смисли, значення і їхні зміни пояснюються саме соціальними факторами, залучення інших факторів, за великим рахунком, не релевантне з точки зору соціології. Інші ж науки, хоча й можуть не ігнорувати соціальний контекст, але не зводять пояснення смислів лише до нього. Іншими словами, в зв'язці «соціальний контекст – смисли» для соціології первинним є перше, тоді як для інших наук – друге^{xvii}.

Чим же є соціальний контекст, яким соціологія пояснює як існування, так і зміну ідентичностей? Ризикну висловити твердження, що соціологічний погляд на соціальний світ можна передати виразом: «Якщо зорі запалюють, значить, це комусь потрібно». Пир цьому мова не йде обов'язково про чийсь замір. «Замір» – категорія, що відноситься до свідомості, а, як ми добре знаємо, далеко не вся людська поведінка є усвідомленою. Навіть у М. Вебера, який наполягав на тому, що соціальна дія конститується суб'єктивною рацією, власна інтерпретація зв'язку протестантської етики й «духу капіталізму» зовсім не передбачає, що пояснення, яке у зв'язку з цим робить дослідник, тотожне суб'єктивному сенсу діючих індивідів^{xviii}. У марксистському ж трактуванні особливо виразно помітним є саме

соціологічний погляд на предмет: дослідника має цікавити, «...які рушійні сили приховуються, в свою чергу, за ... спонуканнями, якими є ті історичні причини, які у головах діячів набули форми даних спонукань»^{xxix}. Іншими словами, посилення на замір діючого індивіда як втілення усвідомленого бажання не має виступати кінцевим пунктом пояснення поведінки, сам він має бути підданий поясненню^{xx}. А пояснюється він тією системою суспільних відносин, до якої залучений індивід. Діючий індивід у цьому сенсі – не більше (але й не менше!), ніж свого роду посередник^{xxi} між моментами відтворення суспільства як такого. Тому завдання соціології якраз і передбачає пояснення людської поведінки через його суб'єктивну рацію («замір», «усвідомлений» інтерес), а також пояснення самої суб'єктивної рації через існуючу систему суспільних відносин (опис «об'єктивного інтересу» і можливість його реалізації на практиці).

«Об'єктивний інтерес» диктується сформованими суспільними відносинами, у яких індивіди, що займають різні соціальні позиції, конкурують між собою за розподіл тих чи інших (багато в чому символічних) суспільних благ. Тому перерозподіл на свою користь, а також зміна всієї системи розподілу благ і виступає таким інтересом. А оскільки соціальний світ сприймається, є світом значень і смислів, то боротьба спрямовується на зміну легітимного способу бачення цього світу^{xxii}. Елементами бачення соціального світу і є сприйняті ідентичності^{xxiii}. Через це соціологічний аналіз має містити дослідження не лише «об'єктивних» ідентичностей, їхніх значень і співвідношень між ними, але і того, що, хто, і з якою метою про них говорить, стверджуючи цим їхнє існування. Таким чином, основна наша посилка буде полягати в наступному: якщо про міську ідентичність говорять, значить говоріння про неї реалізує певні інтереси мовців, а тому наше завдання – з'ясувати, в чому полягають ці інтереси і як говоріння про міську ідентичність ці інтереси реалізує.

Таким чином, ідентичності, присутні у суспільній свідомості (точніше, в уявленнях індивідів про соціальний простір), можна назвати *номінальними*, оскільки (в ідеалі) вони усвідомлюються настільки, що можуть бути втіленими (і втілюються) у назвах – номінаціях^{xxiv}. З іншого боку, можна говорити про ідентичності *реальні* – тобто ті позиції, які визначають різні практики індивідів («практичний» аспект соціального простору) безвідносно до того, наскільки чітко вони усвідомлюються в уявленнях^{xxv}. Іншими словами, *реальні* ідентичності є реальними в сенсі структурної визначеності й відбиття у мові. *Номінальні* ж ідентичності є номінальними в сенсі розрізнення і втілення у мові безвідносно до їхнього «структурного існування» і втілення у практиках.^{xxvi}

* * *

Розглядаючи міську ідентичність у рамках означеної нами схеми аналізу, необхідно, в першу чергу, підняти питання про те, чи існує міська ідентичність, і якщо так, то в чим вона

характеризується 1) як сукупність якостей, пов'язаних із місцем проживання: місто-село (ідентичність реальна) і 2) як комплекс уявлень про приналежність до міських жителів (ідентичність номінальна). До останнього, що, в нашому випадку виявляється, мабуть, найважливішим, долучаються також питання про актуалізацію теми міської ідентичності (яким чином визначення себе й інших у рамках цієї системи класифікації втілюється, як відкриває можливість для досягнення тих чи інших цілей, реалізації тих або інших інтересів).

Міська ідентичність пов'язана, як мінімум, з трьома можливими системами класифікації, в координатах яких вона може бути протиставлена іншим елементам:

- місто – село
- місто – інші міста
- місто – столиця.

У кожному випадку залежно від обраних (значимих з точки зору цілей того чи іншого дослідника) критеріїв виявляється можливим говорити про існування, якщо не про ідентичність як таку, то, як мінімум, про певну позицію в рамках системи класифікації. Методологічне питання, однак, полягає в тому, наскільки критерії, обрані дослідником, виявляються значущими з точки зору самих індивідів, що займають ці позиції.

З одного боку, практично будь-яка (в даному випадку просторова) відмінність може бути актуалізованою у суспільній свідомості за певних умов. З іншого боку, запропонована тут просторова відмінність місць проживання є звичайно далеко не єдиною з низки причин. По-перше, фізичний простір, як правило, виявляється тісно пов'язаним з простором соціальним^{xxvii}. Це можна пов'язувати як з бажанням людей жити (селитися) там, де мешкають ті, хто займає подібну соціальну позицію^{xxviii}, так і з особливостями «виробничої» організації навколишнього середовища^{xxix}. У будь-якому випадку за просторовими відмінностями слід бачити відмінності соціальні, і саме вони й роблять актуальною тему міської ідентичності. До таких відмінностей можна віднести, наприклад, і різний доступ до різного роду благ, як правило, різний характер праці (сільськогосподарська vs несільськогосподарська), різні повсякденно-побутові практики, в цілому спосіб життя, можна говорити також про різні цінності, політичні вподобання, навіть вікові відмінності тощо. По-друге. Саме місце проживання, що характеризується соціальними, культурними, етнічними, мовними тощо особливостями впливає на формування індивідів, які стають схожими між собою й відрізняються від мешканців інших місць^{xxx}. Існуючі відмінні риси мешканців того чи іншого населеного пункту, таким чином, цілком дозволяють говорити про існування «реальної ідентичності мешканця даного населеного пункту» абр «реальної ідентичності подібних населених пунктів» – наприклад, про «реальну міську ідентичність» (на протигагу номінальній). Все це знаходить своє відображення у свідомості, коли міські

жителі достатньо впевнено відрізняють себе від сільських і навпаки, коли місцеві мешканці можуть «впізнати» приїжджого тощо. Ця фіксація відмінностей є підставою для протиставлення ідентичностей, але питання в тому, чи є вона *достатньою* підставою для цього, чи достатньо простої фіксації відмінностей для того, щоб розрізнення «ми – вони» переживалося як значуще, щоб власна ідентичність (мешканця того чи іншого населеного пункту) розцінювалася як така, що вимагає захисту тощо?

Подібні міркування, в принципі, не нові для соціології. Так, наприклад, ще класики марксизму говорили про «клас-у-собі» і «клас-для-себе», де перше – це клас як спільнота, породжена структурними умовами існування, а друге – клас як спільнота, що усвідомила свої класові інтереси, готова їх обстоювати і може (будучи озброєною ідеологією як класовою свідомістю) їх відстоювати, виступаючи, таким чином, справжнім суб'єктом історичного процесу^{xxxі}. Першим кроком для перетворення «клас-у-собі» на «клас-для-себе» якраз і є фіксація класових відмінностей. Однак самої цієї фіксації виявляється недостатньо, потрібна ще й ідеологія, яка інтерпретує місце і роль класу в суспільстві й історії, формулює його інтереси й намічає необхідні дії з відстоювання класових інтересів.

Інтерпретація місця і ролі класу в історії в нашому випадку виявляється аналогічною до інтерпретації місця і ролі місця проживання (і далі – місця і ролі його мешканців). У соціальному світі, який характеризується розподілом не лише матеріальних благ, але й символічних, можна говорити про розподіл престижу між різними об'єктами^{xxxіі}, в нашому випадку між місцями проживання. Мова йде про уявлення про те чи інше місто (населений пункт, регіон), про репутацію міста (локальні «бренди»), культурно-символічні образи міста тощо. Так, наприклад, можна пишатися тим, що ти як городянин долучений до благ цивілізації або як сільський мешканець – до природи і/або традиції^{xxxііі}, що ти живеш у певному місці, яке має ту чи іншу культурну цінність чи символічну значимість^{xxxіv}.

Розподіл символічних благ (престижу) пов'язаний з розподілом благ матеріальних^{xxxv}, але не вичерпується ним. Чимале значення має також репутація міста, яка пов'язана з його історією. Це добре видно, коли для обґрунтування символічної значущості міста зазвичай звертаються до пошуку важливих історичних подій, легенд, особистостей, пов'язаних з цим містом тощо (зазвичай, хоча і не завжди, позитивних)^{xxxvі}. Але оскільки, принаймні, в наших умовах, історія не має однозначної інтерпретації, для різних соціальних груп і/чи регіонів у якості значимих будуть виступати різні події, історичні діячі тощо^{xxxvіі}. Тому суттєвим виявляється й те, хто інтерпретує значущість того чи іншого міста. А, враховуючи, як ми вже казали, психологічно й ідеологічно обумовлене бажання самовиправдання, цей момент тим більше не можна ігнорувати. Через це є сенс говорити не тільки й не стільки про «уявленнях

взагалі», скільки про уявлення інгрупи (мешканців міста) і аутгрупи (тих, хто такими не є), тобто про авто- і гетеростереотипи.

Якщо ж розглядати положення індивідів у системі розподілу як матеріальних благ, так і престижу, пов'язаних із місцем проживання, то, очевидно, мова буде йти про різні статуси (про їхню ієрархію), які, будучи сприйнятими й зафіксованими на рівні суспільної свідомості, можуть виступати як щось бажане або небажане, про стратегії збереження чи зміни свого статусу тощо. У найбільш загальному сенсі можна говорити про культурно-символічні опозиції «центр – периферія», «високе – низьке», «культурне – профанне», «елітарне – масове» тощо^{xxxviii}, як мінімум тому, що вважається більш вигідним (у різних значеннях) належати до престижного, культурно цінного і дистанціюватися від не престижного, не цінного^{xxxix}. Саме на це й спрямовані стратегії соціальної мобільності, пов'язані з місцем проживання: або стати мешканцем престижного місця, або легітимізувати престижність власного^{xl}. У русло останньої стратегії й вписується конструювання міської ідентичності. У контексті протиставлень «місто – село», «місто – інші міста», «місто – столиця» актуалізація ідентичності свого міста слугує меті надання йому значущості^{xli}. Ця мета є важливою не тільки в психологічному плані, але і як засіб мобілізації громадян (наприклад, у зв'язку з виборами)^{xlii}, і як засіб перерозподілу не лише символічних, але й цілком реальних благ (розміщення чи відмова у розміщенні тих чи інших об'єктів^{xliii}, залучення туристів, фінансування тощо). Власне, явно чи неявно саме цій меті – конструювання групи – слугують різного роду, у тому числі й цілком наукові, «пошуки ідентичностей», як національних чи інших, так і ідентичностей мешканця тієї чи іншої регіональної столиці^{xliv}.

Це не означає, що варто відмовитися від дослідження як самих соціальних спільнот, так і інтерпретацій соціального світу, які сприяють їхньому формуванню та (само)вираженню. Це означає, що необхідно брати до уваги неочевидність існування того, про що говорять, у нашому випадку – міської ідентичності. Головне ж соціологічне питання стосовно вивчення ідентичностей взагалі і міської ідентичності зокрема можна, на наш погляд, сформулювати наступним чином: «Як саме переживання власної (будь-якої) ідентичності впливає на поведінку?». Іншими словами, яка саме моя поведінка має своєю причиною чи однією з причин переживання мною тієї чи іншої ідентичності? І навпаки, причиною якої саме моєї поведінки є та чи інша моя ідентичність?

ⁱ Ідентичність – «емоційно-когнітивний процес неусвідомлюваного ототожнення суб'єктом себе з іншим суб'єктом, групою, зразком» (Идентификация // Психология. Словарь / Под

общ. ред. А.В. Петровского, М.Г. Ярошевского. – 2-е изд., испр. и доп. – М.: Политиздат, 1990. – С. 129-130).

ⁱⁱ Анцыферова А.А., Соснин В.А. Идентичность // Энциклопедический социологический словарь. – М.: РАН ИСПИ, 1995. – С. 206.

ⁱⁱⁱ Див., наприклад: Ядов В.А. Социальная идентификация в кризисном обществе // Социологический журнал. – 1994, – №1. – С. 35-52; Социальные идентификации и идентичности / С. А. Макеев, С. Н. Оксамитная, Е. В. Швачко. – Киев: Ин-т социологии НАН Украины, 1996. – 185 с.; Соціокультурні ідентичності та практики / Під ред. А. Ручки. – К.: Інститут соціології НАН України, 2002. – 315 с.

^{iv} За великим рахунком, це був би класичний випадок роздвоєння особистості – шизофренії.

^v Це можливо завдяки тому, що виконання різних ролей, як правило, рознесене у часі й залежить від конкретних ситуацій (тому цілком можливо, на наш погляд, говорити про ситуативність ідентичності).

^{vi} Які в цьому сенсі можуть розумітися по-різному, але найчастіше виступають як сукупність певних якостей, пов'язаних із соціальними позиціями.

^{vii} «Ідентифікація – це процес об'єднання суб'єктом себе з іншим індивідом або групою на підставі встановленого емоційного зв'язку» (Ідентификация // Психология. Словарь / Под общ. ред. А.В. Петровского, М.Г. Ярошевского. – 2-е изд., испр. и доп. – М.: Политиздат, 1990. – С. 130).

^{viii} Дюркгейм Э. Самоубийство: Социологический этюд. – М.: Мысль, 1994. – 399 с.

^{ix} Іншими словами, у часи соціальних змін люди не можуть «нормально» конструювати власну ідентичність і тому почувають себе «погано», некомфортно, тоді як «добре» вони почувалися б у тому випадку, коли б ідентичності були стабільними.

^x У той час як інші ідентичності (що перейшли з минулого), навпаки, часто існують лише у назвах, але не мають за собою означуваного, яке б втілювалося у практиці діючих індивідів. Див.: Макеев С. А. Социальная мобильность и идентичности в структурной перспективе // Методология, теория та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства: Збірник наукових праць. – Харків: Видавничий центр Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна, 1999, – С. 9-14.

^{xi} Тут доречно згадати, наприклад, «визначення ситуації» У. Томаса: «якщо ситуація визначається як реальна, то вона реальна за своїми наслідками» (Цит. по: Ионин Л. Социология культуры. – М.: Логос, 1996. – С. 66).

^{xii} Тотожності у не надто строгому сенсі, оскільки бачення тотожності або відмінності, визначення значимих критеріїв тотожності неоднозначне і найчастіше ситуативне.

^{xiii} Як ті, до яких індивід реально належить, та і референтні групи.

^{xiv} Як реальній, так і вигаданій – достатньо згадати так званих толкіністів, які навіть у відповіді на питання про власну групову приналежність інколи визначають себе як, наприклад, ельфів або хоббітів.

^{xv} Пор. з міфом про «Золотий вік».

^{xvi} Цей аспект проблеми ідентичності (умовно можна назвати його історичним, ідеологічним або міфологічним) розглядається, найчастіше, у контексті так званої «історичної ідентичності», «історичної пам'яті» тощо – теми, що актуалізувалася у зв'язку з дослідженнями національної та етнічної ідентичності (див., наприклад: Серета В.В. Регіональні особливості історичних ідентичностей та їх вплив на формування сучасних політичних орієнтацій в Україні: Дис...канд. соціол. наук: 22.00.04 / Інститут соціології НАН України. – К, 2006. – 240 с.).

^{xvii} Як приклад можна згадати творчість М. Фуко, який розробляв ідею дискурсу та археології різних галузей знання (Фуко М. Археология знания / Пер с фр.; Общ. ред. Бр. Левченко. – Киев: Ника-Центр, 1996. – 208 с.).

^{xviii} Вебер М. Избранные произведения. – М.: Прогресс, 1990. – 808 с.

^{xix} Энгельс Ф. Людвиг Фейербах и конец классической немецкой философии // Маркс К., Энгельс Ф. Соч. 2-е изд. – Т.21. – С. 307.

^{xx} «...Яким же є зміст цієї тільки формальної волі, – байдуже, окремої особи або держави, – звідки цей зміст виникає, й чому бажають саме цього, а не чогось іншого?» (Энгельс Ф. Людвиг Фейербах и конец классической немецкой философии // Маркс К., Энгельс Ф. Соч. 2-е изд. – Т.21. – С. 310).

^{xxi} Цей посередник може бути (і, часто-густо, є) дуже творчим у здійсненні своїх «посередницьких» функцій, оскільки суспільні відносини у більшості випадків лише задають рамки поведінки, вихід за які навряд чи можливий, але поведінка в межах яких має певну міру свободи – не випадково один з відомих підручників з соціології має назву «Човен на алеях парку» (Монсон П. Лодка на аллеях парка: Введение в социологию: Пер. со швед. – М.: Весь Мир, 1995. – 96 с.).

^{xxii} Див, наприклад: Бурдьє П. Социальное пространство и символическая власть // Бурдьє П. Начала. Choses dites: Пер. с фр. – М.: Socio-Logos, 1994. – С. 181-207. Важливо також вказати на те, що індивід ідентифікує себе з тими або іншими соціальними позиціями на підставі власних уявлень про всю структуру цих позицій. Як зазначають, наприклад, П. Бергер і Т. Лукман, ідентичності співвіднесені з «психологіями», тобто з усталеними у даному конкретному суспільстві чи групі інтерпретаціями, баченнями реальності в цілому (Бергер П.,

Лукман Т. Социальное конструирование реальности. Трактат по социологии знания: Пер. с англ. Е. Руткевич. – М.: Медиум, 1995. – 336 с.).

^{xxiii} Що втілюється у певних назвах, які П. Бурд'є називає номінаціями (соціальних позицій).

^{xxiv} Частіше за все можна говорити не стільки про усвідомлення, скільки про відчуття своєї соціальної позиції, про почуття позиції, яку обіймають у соціальному просторі (*"sense of one's place"*), яке, за словами П. Бурд'є, ближче до «класового несвідомого», ніж до «свідомості класу» у марксистському сенсі. Інша можлива для них назва – дискурсивні, такі, що пов'язані з певним баченням, інтерпретацією соціальної реальності - дискурсом (Див., наприклад: Серeda В.В. Вказ. праця).

^{xxv} Для нашого суспільства розбіжність реальних та номінальних ідентичностей є вельми актуальною (Див., наприклад: Макеев С. А. Социальная мобильность и идентичности в структурной перспективе // Методология, теория та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства: Збірник наукових праць. – Харків: Видавничий центр Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна, 1999, – С. 9-14).

^{xxvi} Про це, приміром, йшлося у іншій моїй статті (Мусиєздов А. Социальная трансформация сквозь призму изменения идентичностей в украинском обществе // Посткоммунистические трансформации: векторы, изменения, содержание / Под. ред. О. Куценко. – Харьков: Издательский центр Харьковского национального университета имени В.Н. Каразина, 2004. – С. 275-307).

^{xxvii} Див., наприклад: Бурдье П. Физическое и социальное пространства: проникновение и присвоение // Бурдье П. Социология политики: Пер. с фр. – М.: Socio-Logos, 1993. – С. 33-52.

^{xxviii} Напевно, більшою мірою це стосується внутрішньоміської сегрегації, етнічного гетто та інших ознак.

^{xxix} Маються на увазі місто утворюючі підприємства та інші організації (наприклад, науково-дослідні інститути), які значною мірою визначають соціальний склад мешканців міста, а також історія міста у сенсі «новий/старий» (що може визначати також і віковий склад населення міст) тощо.

^{xxx} У термінології П. Бурд'є – мають подібний габітус, сформований подібними умовами.

^{xxxi} Див., наприклад: Качанов Ю.Л., Шматко Н.А. Как возможна социальная группа? (к проблеме реальности в социологии) // Социологические исследования. – 1996. – №2. – С. 90-104.

^{xxxii} Ще М. Вебер у якості основних класоутворюючих ознак, окрім влади і власності виділяв також і престиж (Вебер М. Основные понятия стратификации // Человек и общество. Хрестоматия / Под ред. С.А. Макеева. – К., 1999. – С. 85-106).

^{xxxiii} Наприклад: «Це найбільш екологічно чисте місце!».

^{xxxiv} Наприклад, «перша столиця» (Харків), «батьківщина козаків» (Запоріжжя), «мати міст руських» (Київ), «колиска трьох революцій» (Санкт-Петербург) тощо.

^{xxxv} Наприклад, престижними для проживання зазвичай вважаються райони міста, які мають гарне транспортне сполучення з центром міста та інфраструктуру, у яких немає промислових підприємств тощо.

^{xxxvi} Так, наприклад, Харків у цьому сенсі зазвичай розглядається

- як «столиця Слобожанщини» (одне з перших великих міст у цьому регіоні),
- як «Перша столиця» (ймовірно, тепер уже далеко не усі, хто про це говорить чи чує, знають, що це пов'язане з тим, що у Харкові відбувся перший в Україні з'їзд рад, який проголосив Україну радянською республікою; сама історична подія відійшла на задній план, а горда назва збереглася),
- як місто, у якому знаходиться найстаріший у Східній Україні університет,
- як місто, з яким пов'язані імена Г. Квітки-Основ'яненка, К. Шульженко, М. Дунаєвського, Л. Гурченко, Є. Яковлевої, Я. Клочкової та ін.
- як місто, у якому було здійснено розщеплення атому,
- як місто, чисельність мешканців якого становить близько півтора мільйони чоловік.

Цей перелік висловів не є результатом проведеного дослідження, він базований виключно на суб'єктивних спостереженнях автора статті. Тільки останній вислів, як бачимо, не відноситься до історичних подій чи персонажів, однак на правах гіпотези можна припустити, що воно опиниться далеко не на перших місцях за результатами відповідного дослідження.

^{xxxvii} Див., наприклад: Середа В.В. Вказ. праця.

^{xxxviii} Власне, будь-яке соціальне розрізнення репрезентується чи може бути репрезентованим через систему даних опозицій.

^{xxxix} Див., наприклад: Гройс Б. Утопия и обмен. – М.: Знак, 1993. – 376 с.

^{xl} На правах гіпотези можна припустити, що до актуалізації міської ідентичності вдаються ті, хто не збирається їхати.

^{xli} «Ми місто, а не якесь там село!», «Ми не гірше за інших!», «Ми не просто місто, а ...!», «Хоча формально ми не столиця, але не гірше!» тощо.

^{xlii} В обох випадках мова йде про реконструювання певної спільноти «Ми».

^{xliii} Наприклад, розміщення підприємств, здатних забезпечити місцевих жителів робочими місцями або відсутність тих же підприємств, які можуть погіршити екологічну обстановку чи підірвати архітектурну цінність міста, що призведе, скажімо, до відтоку туристів тощо.

^{xliv} У нашому випадку – це (як не прикро це для усіх нас звучить) приклад ідеологічної обумовленості будь-якої соціогуманітарної науки. Красиво обґрунтувати подібну задачу неважко, пославшись на концепції постмодернізму: в епоху постмодерну руйнуються метанаративи (картини світу, ідеології), а значить, розмиваються ідентичності, які саме у рамках цих метанаративів отримували свою визначеність – і – що більш важливо – загальнозначимість, отже, соціальне замовлення полягає у їх (ідентичностей) виявленні.